

opusdei.org

5. Nova ustanovitvena razsvetljenja

Ustanovitelj Opus Dei —
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

25. Feb. 2018

↗ Nazaj na kazalo

Bog je dogodke usmerjal tako, da bi bil ustanovitelj bližje križa in bi se njegova duša kalila v trpljenju, istočasno pa je tudi uglaševal to orodje, ki naj bi uresničilo njegove vzvišene načrte o Opus Dei. Poleti

1931, sredi hudega preganjanja, je Jožefmarija prejel nova razsvetljenja o osrednjem sporočilu nauka in duha Opus Dei. Razsvetljenja, ki so pred njegovimi očmi razkrivala vidike, implicitno že vsebovane v bistvu Dela. Bog ga je na ta način podpiral pri njegovi ustanovitveni nalogi in mu za njeno uresničitev nakazoval smer celo v podrobnostih.

Ko sta njegov brat in sestra odšla v Fonz na poletni oddih, je Jožefmarija z materjo ostal sam v stanovanju na Ulici Viriato, kamor se je preselil po odhodu iz bivališča ob Zavodu za bolne. Prav tedaj je Gospod začel izvrševati tiste »velike stvari«, ki so jih slutnje v njegovi duši napovedovale že mesece poprej. Ena izmed njih se je zgodila 7. avgusta 1931. Dogodek pride na dan v nekem pismu leta 1947:

Sram me je, prizna, preden začne pripovedovati, vendar vam bom to

napisal, sledeč napotkom, ki sem jih prejel: malokaj od teh reči vam bom povedal. Nato nadaljuje:

Tistega dne, na praznik spremenjenja, je pri obhajanju svete maše v Zavodu za bolne, na enem od stranskih oltarjev, medtem ko sem povzdigoval hostijo, prišel še en glas brez hrupa besed.

Glas, ki je bil kot vedno popoln, jasen: Et ego, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me ipsum! (Jn 12,32). In še natančna ideja: Ne v tistem smislu, s katerim te besede izreka Sveto pismo; to ti pravim v smislu, da me postavite na vrh vseh človeških dejavnosti; da bodo vsepovsod po svetu navzoči kristjani z osebno in nadvse svobodno predanostjo, ki bodo drugi Kristusi.^[1]

Če zapis o tem, kar se je tistega dne zgodilo, ne obstaja, je seveda težko dogodek nadnaravno pretehtati, saj duhovnikova sramežljivost dopušča

le napol razkrito izpoved. Torej katarina, ki ustreza omenjenemu datumu, pravi takole:

7. avgust 1931: Danes ta škofija obhaja praznik Gospodovega spremenjenja. – Ob obuditvi svojih namenov pri sveti maši sem se zavedel notranje spremembe, ki jo je Bog izvršil v meni v teh letih mojega bivanja v eks-prestolnici ... In sicer meni samemu navkljub: brez mojega sodelovanja, bi lahko rekel. Mislim, da sem obnovil svoj sklep, da svoje celotno življenje usmerim v izpolnjevanje božje Volje: Božjega dela. (Ta sklep z vso dušo obnovim tudi v tem trenutku.) Prišel je trenutek povzdigovanja: v trenutku, ko sem dvignil sveto hostijo, je brez raztresenosti – v mislih sem tik pred tem opravil Darovanje usmiljeni ljubezni – z izredno močjo in jasnostjo v mojo misel prišlo tisto iz Svetega pisma: Et si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me ipsum (Jn

12,32). Običajno me ob nadnaravnem prevzame strah. Nato pride tisti »Ne timeas! Jaz sem.« In razumel sem, da bodo božji možje in ženske tisti, ki bodo križ s Kristusovim naukom povzdignili na vrh vsake človeške dejavnosti ... In videl sem Gospoda v zmagoslavju, kako k Sebi priteguje vse stvari.

Čeprav se čutim praznega kreposti in znanja (ponižnost je resnica ... brez popravkov), bi si želel pisati ognjene knjige, ki bi se kot živ plamen razširile po svetu, navdale ljudi s svojo lučjo in toplino ter v žerjavico spreminjale uboga srca, da bi bila izročena Jezusu kakor rubini za njegovo kraljevo krono.^[2]

Ta nova luč je bila posebna milost, ki je potrjevala sporočilo 2. oktobra in izpostavljala dosežek, ki ga znotraj duha Opus Dei ima poklicno delo kot vir posvečevanja in apostolata.^[3] Obenem je poudarjena vrednost in

vloga dela v ojkonomiji odrešenja kot odmev tistega cilja »osrediniti vse v Kristusu«, o katerem sv. Pavel govori Efežanom.^[4]

Kristus, povzdignjen na križu, da bi ljudje vanj uprli svoj pogled, v znamenje odrešenja za mnoge. Zveličavno ozdravljenje človeštva, ranjenega z grehom naših prastaršev v raj, je bilo kot predpodoba prikazano že v tisti bronasti kači, ki jo je Mojzes dal povzdigniti, da bi ozdravljala posledice kačjih pikov v puščavi.

Tako tudi Kristus, pribit na križ, izpostavljen sramotenju svojih sovražnikov in žalovanju svojih prijateljev, predstavlja znamenje nasprotovanja za mnoge. Vendar takšna vizija Odrešenika, obsojenega na smrt in žrtev na Kalvariji, ni tista smer, v katero meri izrek, ki ga je duhovnik prejel na praznik spremenjenja, temveč se sporočilo le-

tega nanaša na željo po tem, da se preko človeških dejavnosti vzpostavi vladavina njegove ljubezni. Na ustanoviteljevih ustnicah se znova zasliši tisti **regnare Christum volumus**, ki si podvrže vse dejavnosti človeka, učinek njegovega truda in ustvarjalnost njegovega uma, ter jih polaga h Kristusovim nogam kot pedestal slave (**Deo omnis gloria**), da bi kraljeval nad voljo vseh ljudi in vladal vse stvarstvo.

Človekova stvariteljska zmožnost, njegova deležnost pri stvariteljski moči Boga, se razodene v njegovem človeškem, strokovnem poklicu. Tedaj se uresniči to, da duh delavnosti v prizadevanju za popolnost, ki jo želi darovati Bogu, uporabi pri delu vseh petero čutov in ga spreminja v sredstvo posvečevanja in apostolata. Zatorej ko Bogu posvečujemo dela svojih rok in svojega razuma, povzdigujemo

človeški poklic v nadnaravni red; ta postopek pa po milosti zaobjema posvečujoč učinek, ki nebesa približa zemlji. Tako uresničujemo spravo vseh stvari z Bogom; namreč iz notranjosti sveta bo križ celotno stvarstvo pritegnil kvišku, da bi bilo po Kristusu darovano Očetu.

Kristjanovo delo ni zgolj družinska obveznost ali dolžnost do družbe. Delo nas v polnosti vključuje v ojkonomijo odrešenja in je apostolsko orodje za sodelovanje pri zveličavnem poslanstvu Cerkve, kot razlaga ustanovitelj:

[...] ko premišlujem o veličini naše apostolske naloge sredi človeških dejavnosti, skušam prizore Jezusove smrti – zmagoslavja, zmage – na križu ohranjati v svojem spominu v povezanosti s temi njegovimi besedami: *Et ego, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum* (Jn

12,32); ko bom na zemlji povzdignjen visoko, bom vse pritegnil k sebi.

Zedinjeni s Kristusom po molitvi in mrtvičenju bomo v tisočerihi človeških okoliščinah našega preprostega življenja običajnih kristjanov izvrševali čudovito nalogo, da vse stvari položimo k nogam Gospoda, povzdignjenega na križ, na katerega se je pustil pribiti iz tolikšne ljubezni do sveta in do ljudi.

Enostavno tako, z delom in ljubeznijo v opravilih, ki so lastne našemu poklicu ali službi, isti, kot smo jo opravljali, ko nas je On prišel iskat, izpolnjujemo to apostolsko nalogo, da postavimo Kristusa na vrh in v notranjost vseh človeških dejavnosti; namreč nobena izmed tistih čistih dejavnosti ni izključena iz področja našega dela, ki razodeva odrešilno Kristusovo ljubezen.

Na ta način delo za nas ni samo naravno sredstvo za kritje gmotnih

potreb in za to, da se ohranjamo v razumljivem in preprostem sožitju z drugimi ljudmi, marveč je tudi – in predvsem – posebno sredstvo osebnega posvečevanja, ki nam ga je pokazal Bog, naš Oče, ter veliko apostolsko in posvečujoče orodje, ki ga je Bog položil v naše roke zato, da bi celotno stvarstvo odsevalo red, kakršnega hoče On.

Delo, ki neizogibno spremlja človekovo življenje na zemlji (prim. 1 Mz 2,15), je za nas istočasno – in v najvišji meri, ker se naravnim pridružijo še druge zahteve jasno nadnaravnega značaja – točka srečevanja naše volje z odrešilno voljo našega nebeškega Očeta.^[5]

* * *

Že na samem začetku je Gospod ustanovitelju pokazal Opus Dei kot načrt vesoljnega dosega, katoliškega bistva. V tej smeri neka katarina z dne 2. oktobra 1930 z absolutno vero

pravi, da bo Božje delo *napolnilo ves svet*.^[6]

V tistih poletnih dneh leta 1931 so Jožefmarijevo dušo – kot bomo opisali kasneje – trle velike stiske. Gospod jih je uporabljal za to, da prečisti njegova čustva in ga privede k popolni predanosti božji previdnosti, medtem pa so bile zunanje zgodovinske okoliščine naravnost katastrofalne. Kljub vsemu Jožefmarija ni stal križem rok in čakal na ugodnejše čase. Poslanstvo, ki mu je bilo zaupano, ga je priganjalo. In ob pogledu na tista leta, ko je Gospod pritiskal nanj, da bi živel izključno iz vere, je zapustil pisno pričevanje o božji pomoči:

Prvi koraki resnično niso bili prav nič lahki. Toda kolikorkrat je bilo potrebno, je Gospod – in pri tem ne govorim o čudodelnostih, ampak o običajnem ravnanju nebeškega Očeta s svojimi otroki, kadar so ti

kontemplativne duše – vsakokrat priskočil na pomoč in nam naklonil nadnaravno srčnost [...]. In On je dal, da se je okrog leta trideset, ne enkrat, ampak večkrat, zaslišal njegov jasen izrek, ki se glasi: Et fui tecum in omnibus ubicumque ambulasti! (2 Sam 7,9), bil sem in bom s teboj, kjerkoli boš hodil.^[7]

Ta izrek je bil v njegovih *Zapiskih* zabeležen 8. septembra 1931, na praznik Marijinega rojstva:

Včeraj popoldne, ob treh, sem šel na prezbiterij zavodske cerkve, da bi nekaj časa molil pred Najsvetejšim zakramentom. Ni mi bilo do tega. Vendar sem tam ždel kakor lutka. Na trenutke sem se zazrl vase in pomislil: Ti že vidiš, Jezus, da sem tukaj zaradi Tebe, da bi ti ugajal. Nič. Moja domišljija je prosto blodila daleč od telesa in od volje, tako kot zvest pes, zleknjen ob nogah svojega gospodarja, dremlje sanjajoč o

dirkah in o lovu in o pajdaših (o psih, kot je sam) ter se razburi in po tiho zalaja ..., a ne da bi se oddaljil od svojega gospodarja. Takšen sem bil jaz, povsem kakor pes, ko sem se zavedel, da nehote ponavljam neke latinske besede, na katere nisem bil nikdar pozoren in ni bilo razloga, da bi jih hranil v spominu: celo sedaj jih moram, če se jih hočem spomniti, prebrati z lističa, ki ga vedno nosim v žepu, da si zapišem, kar hoče Bog (na ta listič, o katerem govorim, sem nagonsko, iz navade, prav tam, na prezbiteriju, zapisal stavek, ne da bi mu pripisoval posebno težo). Takole se glasijo svetopisemske besede, ki sem jih našel na svojih ustnicah: Et fui tecum in omnibus ubicumque ambulasti, firmans regnum tuum in aeternum. S svojim razumom sem skušal ugotoviti pomen stavka, medtem ko sem ga počasi ponavljal. In pozneje, včeraj popoldne, in danes, ko sem te besede znova prebral (kajti – ponavljam – kot da bi

se Bog trudil potrditi, da so bile njegove, si jih ne uspem zapomniti), sem dobro razumel, da mi je Kristus-Jezus dal doumeti, nam v tolažbo, da bo Božje delo ob Njem vsepovsod in bo utrjevalo kraljestvo Jezusa Kristusa za vedno.^[8]

S temi božanskimi besedami je bil potrjen vesoljni in večni značaj Dela v služanju Cerkvi. Gospod mu je tako dal razumeti neprekinjeno trajanje poslanstva Opus Dei na zemlji. Okrepljen s tem izrekom je 9. januarja 1932 ustanovitelj pisal vsem članom Opus Dei (maloštevilnim v tistem trenutku in ogromni množici, ki jo je pričakoval) z absolutno nadnaravno vero v ta božanski podvig:

Bodite torej popolnoma prepričani, da bo Delo vedno vršilo svoje poslanstvo z božansko učinkovitostjo; vedno bo izpolnjevalo cilj, zaradi katerega ga je Gospod

hotel imeti na zemlji; z božjo pomočjo bo – za vse večne čase – čudovito orodje za božjo slavo: Sit gloria Domini in aeternum! (Ps 104,31).^[9]

V zgodovinski situaciji s skoraj revolucionarno razgretostjo, ki je vse preplavljala, je ustanovitelj svoje utrjeval v nadnaravnem izvoru Dela in jim pokazal, da ni šlo za neko ustanovo ali apostolsko organizacijo, ki bi bila odvisna od okoliščin in ki bi jo sprožilo versko preganjanje v Španiji. Delo ni prišlo, da bi zapolnilo neko trenutno potrebo, potem pa tako kot druge organizacije izginilo, ko bi bil znova vzpostavljen politični in družbeni mir. V 19. in 20. stoletju je bilo veliko ustanov, ki so se rodile zaradi verskih preganjanj, ki so prišle zapolnit praznino in opravljat apostolske dejavnosti, s katerimi so se poprej ukvarjali iz tistih dežel izgnani redovi in kongregacije.

Življenje tistih združenj je bilo poklicano k začasnosti in je ugasnilo, ko so bili njihovi od okoliščin odvisni cilji doseženi. To se z Delom ne bo zgodilo, je zapisal v neki katarini:

Medtem ko bomo videli padati velike hrupne »apostolate«, ki sedaj vzbujajo gorečnost in človeško navdušenje, bo B. d., vedno močnejše in trdnejše, trajalo do konca.^[10]

V ustanoviteljevi duši je še vedno odmeval izrek s 7. septembra, ko mu je Gospod 14. dne istega meseca pokazal pot večnosti Dela preko poistovetenja njegovih članov z Jezusom Kristusom v ponižanju in na križu:

Praznik povišanja svetega Križa, 1931 (piše v zapisku na ta dan). – Kako me je razveselilo berilo tega dne! V njem nas Sveti Duh po sv. Pavlu uči skrivnosti nesmrtnosti in slave [...]. To je varna pot: preko ponižnosti do križa; od križa pa s

Kristusom do Očetove Nesmrtnne
Slave.^[11]

* * *

Njegova sestra Carmen in brat Santiago sta se 21. septembra vrnila iz Fonza. Izgledala sta dobro. Istega dne, na god sv. Mateja, je Jožefmarija prvič maševal pri Sv. Elizabeti, z dovoljenjem indijskega patriarha, palatinske cerkvene oblasti, od katere je bil samostan odvisen.

Drugi dan, najbrž ko je odšel od Sv. Elizabete, se je vsega njegovega bitja polastila radostna jasnost zavedanja, da je božji otrok, in dolgo časa je vzdrževal molitev zedinjenosti in zahvale, medtem ko je hodil po ulicah. To je bilo 22. septembra, kot pripoveduje v neki katarini:

Premišljeval sem o dobrotah Boga do mene in poln notranjega veselja bi na ulici zaklical, da bi ves svet izvedel za mojo sinovsko hvaležnost:

Oče, Oče! In – če že nisem kričal – sem ga po tiho klical tako (Oče!), velikokrat, prepričan, da mu ugajam.

[12]

Daljše časovno obdobje je le s hudimi mukami zmožel v svojih ustih zadrževati sinovska čustva do Boga. Ves njegov dan je bil prepojen z vzgibi in molitev je trajala od jutra do večera, pa čeprav nekje opozarja: ***Naj povem, da molim malo in ob nepravem času.*** Dva dni pozneje, 13. oktobra, pojasnjuje:

Oni dan sem rekel, da malo molim, in se moram popraviti oziroma, bolje rečeno, razložiti misel: nimam reda – danes napravim sklep, da se bom za to trudil –, običajno ne opravljam meditacije (od danes naprej bom za to imel eno uro dnevno), toda molitev vzgibov velikokrat opravljam od jutra do večera: nekaj časa seveda to počnem na poseben način.^[13]

16. oktober je bil znamenit, z molitvijo nabit dan. V tistem času se mu je nekoč zgodilo, da je komajda zmogel prebrati nekaj vrstic časopisa, saj je dan prebil kakor ugrabljen v kontemplativni molitvi:

God sv. Hedvike 1931: Hotel sem opraviti molitev po maši, v spokojnosti moje cerkve. Ni mi uspelo. Na Atochi sem kupil dnevnik (ABC) in stopil na tramvaj. Do trenutka, ko to pišem, nisem zmogel prebrati več kot odstavek časopisa. Začutil sem, kako priteka molitev vzgibov, obilna in goreča. Tako je bilo na tramvaju in vse do prihoda domov. To, kar počnem, ta zapis, je v resnici nadaljevanje, prekinjeno samo z dvema besedama, namenjenima mojim domačim – ki govorijo samo še o verskem vprašanju – in s tem, ko sem mnogokrat poljubil svojo Devico Marijo Poljubov in naše Dete.^[14]___

Ko bo kasneje podajal podrobnosti o molitvi tistega dne, o »najvišji obliki molitve«, ki jo je kdajkoli doživel, bo v tisti izredni milosti zedinjenja z Bogom med vožnjo s tramvajem in blodenjem po ulicah videl božjo lekcijo. Gospod mu je dal razumeti, da mora zavedanje o božjem otroštvu biti del samega jedra Dela:

Začutil sem Gospodovo delovanje, ki je dalo, da v mojem srcu in na mojih ustnicah kot nekaj ukazovalno potrebnega vznikne ta nežni klic: Abba! Pater! Bil sem na ulici, na tramvaju [...]. Verjetno sem tisto molitev opravil na glas.

In hodil sem po madridskih ulicah, morda uro, morda dve, težko rečem, čas je mineval nezaznavno. Morali so me imeti za norega. V luči, ki ni bila moja, sem zrl tisto osupljivo resnico, ki je v moji duši ostala kakor žareča žerjavica in ne bo nikdar ugasnila.^[15]

V sporočilu 2. oktobra 1928, v klicu k svetosti sredi sveta, je bil znova oznanjen nov in star evangeljski nauk: **Estote ergo vos perfecti, sicut et Pater vester caelestis perfectus est; bodite popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče.**^[16]

Tistega dne je v skrivnostni globini božjega otroštva zaznal doseg te osupljive resničnosti. Ne tako kot jo je doživljal dotlej, marveč v njeni projekciji znotraj njegovega specifičnega ustanovitvenega poslanstva, kot je to razložil svojim otrokom:

Lahko bi vam povedal, kdaj, v katerem trenutku, kje sem doživel tisto prvo molitev kot božji otrok.

Že v otroštvu sem se naučil klicati Očeta v očenašu; toda začutiti, videti, občudovati to božje hotenje, da smo njegovi otroci ..., na ulici in na tramvaju – eno uro, poldrugo uro, ne vem; Abba, Pater! sem moral kričati.

V Evangeliju je nekaj čudovitih besed; vse so čudovite: Nihče ne pozna Očeta, razen Sina in tistega, komur hoče Sin razodeti (Mt 11,27). Tistega dne, tistega dne je na izrecen, jasen, dokončen način hotel, da se vi skupaj z menoj vedno čutite kot otroci Boga, tega Očeta, ki je v nebesih in ki nam bo dal, kar ga prosimo v imenu njegovega Sina [...].

[17]

Še leta 1971, ko je vodil neko meditacijo, je podoživljal presenetljivi spomin na tisti dan, ki je pomenil potrditev nedoumljivega dejstva, da je božji otrok, in tudi tega, da je bilo Delo zares Opus Dei:

Zahvaljujem se ti, Gospod, za tvoje nenehno varstvo in za to, da si hotel, včasih na prav očiten način – jaz tega nisem prosil, nisem vreden! –, poseči vmes, da ne bi bilo nikakršnega dvoma, da je Delo tvoje. Na misel mi prihaja ta čudovitost božjega

otročtva. Bil je zelo sončen dan, sredi ulice, na tramvaju: Abba, Pater! Abba, Pater! [...].^[18]___

S tem novim ustanovitvenim razsvetljenjem mu je Gospod dal razumeti, da je zavest o božjem otroštvu, ki je sicer že bila prisotna v Delu, morala biti temelj njegove duhovnosti. Tako je to izrazil ustanovitelj:

Razumel sem, da mora božje otroštvo biti temeljna značilnost naše duhovnosti: Abba, Pater! In da bodo moji otroci, ko bodo živeli božje otroštvo, navdani z veseljem in mirom ter zavarovani z nepremagljivim obzidjem; da bodo znali biti apostoli tega veselja in bodo znali svoj mir sporočati naprej, tudi v lastnem in tujem trpljenju. Ravno zaradi tega: ker smo prepričani, da je Bog naš Oče [...].^[19]___

Ustanoviteljeva duša, obogatena s tem posebnim zavedanjem o božjem

otročtvu, je to značilnost vlila v vsa področja duhovnosti Dela. Krščanske resnice in skrivnosti – to, da smo bili po odrešenju od greha povzdignjeni v nadnaravni red in smo postali posinovljeni božji otroci, pobožanstveni po milosti in poklicani k intimnosti s Presveto Trojico – so odtlej posebej stopale v ospredje v Jožefmarijevi meditaciji in notranjem življenju. Do te mere, da je božje otroštvo kot značilnost naposled oblikovalo celotnega duha Opus Dei in življenje pobožnosti vsakega izmed njegovih članov, ki si prizadevajo živeti pristno svobodo božjih otrok; ki delajo ne kot najemniki, marveč kot dediči slave; ki se na poseben način trudijo za stik z Bogom v intimnosti otroka, ki ve, da je ljubljen; ki se pri svojem apostolatu čutijo kot soodrešeniki s Kristusom, da bi znova vse duše privedli k Očetu; in ki radost in trpljenje, bolezen in smrt, sprejemajo

kot poslane iz ljubečih rok našega
Očeta Boga.

* * *

Nekaj dni po tisti plimi sinovskih
vzgibov, ki ga je zajela na tramvaju,
mu je Gospod poslal še več luči.
Nekega večera je legel k počitku in
pri tem ponavljal enega izmed tistih
vzklikov, ob katerih se je v stiskah
njegova duša pomirila: ***Naj se zgodi,
naj se izpolni, naj bo hvaljena in
vekomaj poveličevana,
najpravičnejša in najljubeznivejša
božja Volja nad vsemi stvarmi.
Amen. Amen.*** Naslednji dan pa
zapiše:

Kot odgovor iz nebes na moje vpitje
te noči, sem se danes zjutraj ob
devetih, ko sem nameraval stopiti na
tramvaj v smeri Chamartín, vnaprej
in brez posebnega razloga, zalotil, da
ponavljam neko vrstico, ki sem jo
prav tako brez posebnega razloga ali
pa iz navade (vsekakor v veri, da je

od Boga) zabeležil na svoj listič:
Timor Domini sanctus, permanens in
saeculum saeculi; iustitia Domini
vera iustificata in semetipsa (Ps
19,10). Vzvišene in pravične so tvoje
sodbe, Gospod; svet je Gospodov
strah, vendar me v spoštovanju
tvojih sodb, Jezus moj, popelji po
poteh Ljubezni.^[20]___

Ves tisti dan mu ni bilo dano pravo
razumevanje »strahu božjega«.
Kakšno trpljenje in kakšna tesnoba je
prevzemala tega duhovnika, ko je v
njegovi duši strah božji trčil z
okusom, ki mu je še vedno ostal v
ustih po nedavnem **Abba, Pater;**
Abba, Pater!^[21]___ Nemir v njegovem
duhu se ni podel vse do večera.
Zjutraj je šel k svojemu spovedniku,
ki mu je razložil, kaj pomeni »timor
Domini«, ki ga je treba razumeti kot
strah pred tem, da bi užalili Boga, ki
je najvišje Dobro, ali kot strah, da bi
se oddaljili od Njega, ki je naš Oče.
Jožefmarija je to še predobro vedel, a

v tistih trenutkih je začutil, kakor da bi Gospod odstrnil tančico z njegovih oči, kot razlaga v neki katarini:

30. 10. '931: Danes sem nekoliko utrujen, nedvomno je to posledica duhovnega vznemirjenja v teh zadnjih dneh, zlasti včeraj. – Ne razumem svoje zaslepljenosti pri tolmačenju besede timor, saj sem sicer, npr. v stavku »initium sapientiae timor Domini«, strah vedno dojemal kot češčenje, spoštovanje. – Jezus, v tvoje roke se zaupno izročam in svojo glavo skrijem v tvoje ljubeče prsi, s svojim srcem tik ob tvojem Srcu: v vsem hočem to, kar hočeš ti.^[22]_____

Praktičen poduk, s katerim se je v ustanoviteljevo srce vtisnilo spoznanje o tem, kakšne narave je dar strahu božjega, kar ni hlapčevska prestrašenost, temveč sinovski strah pred tem, da bi užalili našega Očeta Boga.

Njegova zatopljenost v kontemplativno molitev je bila tako pogosta, da je v nasprotnem primeru in da bi si prihranil pojasnjevanje, govoril, da je kaj počel, **ne da bi molil** – brez nadaljnjega. Ko je tako v soboto, 12. decembra, kósil pri nekih prijateljih, **ne da bi molil**, mu je Gospod v razum in na ustnice poslal novo luč:

Včeraj sem kósil pri družini Guevara. Ko sem bil tam, ne da bi molil, sem – kot že večkrat – opazil, da izgovarjam besede: Inter medium montium pertransibunt aquae (Ps 104,10). Mislim, da sem imel v teh dneh večkrat na ustnicah te besede, brez posebnega razloga, vendar jim nisem pripisoval pomembnosti. Včeraj sem jih izgovoril s tolikšnim poudarkom, da sem se čutil primoranega, da jih zapišem. Doumel sem jih: so obljuba, da bo B. d. premagalo ovire in da bo voda njegovega apostolata prodrla

skozi vse težave, ki se bodo pojavile.

[23]

S tem mu je Gospod hotel povedati, da si bo apostolsko delovanje, razvoj Dela, utrlo pot kakor hudournik, ki med skalami zareže sotesko. Ga je hotel tudi posvariti, da njegova pot ne bo neovirana? Gospod mu je nedvomno vnaprej naklanjal moč, optimizem in potrpežljivost, ne da bi mu naenkrat pokazal, katere ovire ga čakajo, kajti, kot je ustanovitelj dejal leta 1968, ***če bi v tistem trenutku videl, kaj me čaka, bi umrl; tolikšno je breme tega, kar je bilo treba pretrpeti in užiti!***^[24]

[↗ Naslednje poglavje](#)

[↗ Nazaj na kazalo](#)

^[1] *Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 89.*

^[2] *Zapiski*, št. 271 in 218. V Škofiji Madrid - Alcalá je bil praznik Gospodovega spremenjenja 7. avgusta, saj so 6. avgusta obhajali god sv. Justa in Pastorja, glavnih zavetnikov škofije.

Špansko glavno mesto se je vedno imenovalo mesto Madrid, v času monarhije pa mesto in prestolnica, saj je bil tam kraljevi dvor. Nekaj mesecev pred dnem, ko Jožefmarija piše te vrstice, je bila razglašena republika, zato uporablja izraz eks-prestolnica.

Darovanje usmiljeni ljubezni je molitev, ki je bila v tistem času zelo razširjena in se glasi: »Sveti Oče, po brezmadežnem Marijinem Srcu ti izročam Jezusa, tvojega preljubega Sina, ter v Njem, po Njem in z Njim izročam samega sebe vsem njegovim namenom, v imenu vseh ljudi« (prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 337 in 1118).

O pobožnosti do usmiljene božje ljubezni bo govor še kasneje v tem poglavju.

[3] Na podlagi besed, ki so jih slišali od ustanovitelja, o tej milosti z dne 7. 8. 1931 pričajo: Álvaro del Portillo, *Sum.* 1711; Javier Echevarría, PR, str. 1698; Mario Lantini, *Sum.* 3741; Julián Herranz, PR, str. 982. V zvezi s pojmovanjem dela kot sredstva posvečevanja in apostolata, kar je bilo v ustanoviteljevi govorjeni in pisani besedi stalno prisotno: prim. npr. *Pismo 11. 3. 1940*, št. 11–13 in *Jezus prihaja mimo*, št. 14, 39, 105, 156, 183.

[4] *Prim.* Ef 1,10.

[5] *Pismo 11. 3. 1940*, št. 13.

[6] *Zapiski*, št. 92.

[7] *Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966*, št. 5.

[8] — *Zapiski*, št. 273. Pred izrekom z dne 7. 9. 1931 je o Opus Dei že zapisal: ***Napolnil bo ves svet in se razširil po vsej zemlji [...], da bo vsa zemlja ena sama čreda in en sam Pastir*** (prav tam, št. 92 in 134).

[9] — *Pismo* 9. 1. 1932, št. 93.

[10] — *Zapiski*, št. 629.

[11] — *Prav tam*, št. 284. V Navodilu 19. 3. 1934, št. 28 in 29, je povzeta ta misel, ki se navezuje na izraženo dne 10. septembra 1931 (*Zapiski*, št. 277) in to izrecno poveže z Delom ter z vsakim izmed njegovih članov. Takole pravi:

Naš Gospod za svoje Delo noče neke minljive osebnosti: od nas hoče nesmrtno osebnost, ker hoče v njem – v Delu – skupino, pribito na križ; sveti križ nas bo naredil trajne, vselej v istem duhu evangelija, ki bo prinašal apostolat v dejanjih kot okusni sad molitve in žrtve.

Na ta način bo v Božjem delu in v vsakem od njegovih članov znova zaživela tista božanska skrivnost, o kateri je sv. Pavel pisal Filipljanom (2,5-11), nadvse varna pot nesmrtnosti in slave: preko ponižnosti do križa; od križa pa s Kristusom do Očetove nesmrtnne slave.

[12] *Zapiski, št. 296.*

[13] *Prav tam, št. 317 in 326.*

[14] *Prav tam, št. 334.*

Ko se bo čez leta vračal k spominom na tisti dan, bo zapisal: ***Najvišjo obliko molitve sem imel [...] na tramvaju in potem v blodenju po madridskih ulicah, ko sem zrl to čudovito dejstvo: Bog je moj Oče. Vem, da sem, ne da bi to mogel preprečiti, ponavljal: Abba, Pater! Najbrž so me imeli za norega (Navodilo V-35/IX-50, št. 22, op. 28).*** Gospod mu je na praktičen način

potrdil, da ***ulica ne ovira našega kontemplativnega dialoga; vrvež sveta je za nas kraj molitve*** (Pismo 9. 1. 1959, št. 60).

V zvezi z božjim otroštvom, temeljem duhovnosti Opus Dei, je zapisal: ***Ta tipična značilnost našega duha se je rodila hkrati z Delom in leta 1931 je dobila obliko: v človeško gledano težkih trenutkih, v katerih sem kljub temu imel gotovost nemogočega, tega, kar danes gledate v uresničeni stvarnosti*** (Pismo 9. 1. 1959, št. 60).

^[15] *Prav tam*, št. 60 in *Pismo 8. 12. 1949*, št. 41; prim. tudi Álvaro del Portillo, *Sum.* 1077 in 1297.

^[16] *Pismo 24. 3. 1930*, št. 2.

^[17] *Meditacija* z dne 24. 12. 1969.

^[18] *Meditacija* z dne 2. 10. 1971.

^[19] *Pismo 8. 12. 1949*, št. 41.

[20] *Zapiski*, št. 357. Že sama misel, da se je mogoče Boga bati, mu je povzročala trpljenje, kot je sam povedal. Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 1030; in Javier Echevarría, *Sum.* 2517.

[21] Prim. *Zapiski*, št. 358. Ko se je pomiril, ga je prevzel eden tistih silnih navalov molitve, ki so ga navdali z notranjim veseljem (prim. *prav tam*, št. 358–359).

[22] *Prav tam*, št. 364. Prim. tudi Álvaro del Portillo, *Sum.* 1030; Mario Lantini, *Sum.* 3666; Ignacio Celaya, *Sum.* 5935; idr.

[23] *Zapiski*, št. 476.

[24] Besede iz homilije z dne 2. 10. 1968, AGP, P02 1968.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/5-nova-ustanovitvena-
razsvetljenja/](https://opusdei.org/sl-si/article/5-nova-ustanovitvena-razsvetljenja/) (27. Mar. 2025)